

Sygn. akt I C 678/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marzena Studzińska

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Jastrząb

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2021 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa E. O., J. O.

przeciwko (...) Zakładowi (...) z siedzibą w W.

o zapłatę 6 700 zł (w tym 5 100 zł co do powódki ad. 1 oraz 1 600 zł co do powoda ad.2)

I. zasądza od strony pozwanej (...) Zakładu (...)

z siedzibą w W. na rzecz powódki E. O. kwotę 5 100 złotych (pięć tysięcy sto złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) Zakładu (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda J. O. kwotę 1 600 złotych (jeden tysiąc sześćset złotych 00/100)

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;

III. orzeka, że strona pozwana w całości ponosi koszty procesu, przy czym szczegółowe wyliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu;

IV. wypłacić stronie pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 472,25 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki.

Sygn. akt I C 678/19

UZASADNIENIE

Powodowie E. O. (ad.1) i małoletni J. O. (ad.2) wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5 100 zł na rzecz powódki ad. 1 oraz kwoty 1 600 zł na rzecz powoda ad. 2 z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 kwietnia 2019 roku, a także o zasądzenie na rzecz każdego z nich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazali, że w dniu 20 lutego 2019 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego zostali poszkodowani. Powódka E. O. podała, iż doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia klatki piersiowej i podudzia oraz urazu psychicznego. Wskazała również, iż w związku z powyższymi urazami nie jest w stanie normalnie funkcjonować, a utrzymujące się bóle głowy, drętwienie kończyn górnych, zaburzenia snu i koncentracji uniemożliwiają jej normalne funkcjonowanie. Powódka podniosła, że po wypadku nie wróciła do pełnej aktywności fizycznej, a nadto stała się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną, boi się poruszać wszelkimi środkami transportu. Powódka podała, że jej małoletni syn J. O. w powyższym wypadku doznał powierzchownych urazów warg, jamy ustnej, nosa, licznych otarć skóry twarzy,

a także urazu psychicznego. Powódka wskazała, że zgłosiła szkodę stronie pozwanej, która przyznała na rzecz łącznie kwotę 1700 zł tytułem zadośćuczynienia, a na rzecz jej syna kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu powodowie podkreślili, że przyznane zadośćuczynienie jest niewspółmiernie niskie do doznanej krzywdy.

Strona pozwana (...) S.A z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że przyznane powodom, w toku postępowania likwidacyjnego, zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej przez nich krzywdy. Zdaniem strony pozwanej żądanie przez powodów dalszej kwoty niż dotychczas wypłacona nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Strona pozwana podała, że dokonując wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powodów uwzględniła wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a więc cierpienia psychiczne i ból fizyczny, stopień uszczerbku na zdrowiu, długość i sposób leczenia. Strona pozwana zaproponowała także zawarcie ugody poprzez zapłatę na rzecz powódki E. O. kwoty 3100 zł (bez odsetek) tytułem zadośćuczynienia, a na rzecz powoda J. O. kwoty 1600 zł (bez odsetek) tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2019 roku doszło do wypadku drogowego, w której poszkodowani zostali powodowie – E. O. oraz jej małoletni syn J. O..

Sprawcę wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili wyżej opisanego wypadku.

Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz powódki E. O. kwotę 1700 zł tytułem zadośćuczynienia, a na rzecz jej syna J. O. kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

/bezsporne/

Bezpośrednio po kolizji z dnia 20 lutego 2019 roku powódka E. O. została przewieziona karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala (...), gdzie po przeprowadzonych badaniach diagnostycznych, w tym rtg kręgosłupa szyjnego, u powódki rozpoznano powierzchowny uraz szyi. Po czym tego samego dnia powódka została wypisana ze szpitala z zaleceniem kontroli w POZ, prowadzenia oszczędzającego, zdrowego i higienicznego trybu życia.

W dniu 25 lutego 2019 roku powódka udała się do lekarza ortopedy, który stwierdził występowanie u niej wzmożonego napięcia kręgosłupa w odcinku szyjnym, zasinienie na klatce piersiowej (wzdłuż przebiegu pasa bezpieczeństwa) oraz tkliwości nadkłykcia bocznego prawego.

W dniu 28 lutego 2019 roku powódka była konsultowana przez neurologa, który stwierdził u niej występowanie ograniczonej ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Neurolog rozpoznał u powódki stan po urazie wielomiejscowym, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, pourazowe bóle głowy oraz zaburzenia stresu pourazowego.

W dniu 21 marca 2019 roku powódka została poddana badaniu MR odcinka szyjnego kręgosłupa, po którym rozpoznano u niej niewielką stenozę na poziomie C5/C6 z zachowaną rezerwą płynową i nieznacznym, możliwym uciskiem korzenia C6 po stronie lewej.

W dniu 27 marca 2019 roku lekarz neurochirurg zalecił powódce podjęcie rehabilitacji na odcinek szyjny kręgosłupa.

W okresie sześciu tygodni po wypadku powódka pozostawała na zwolnieniu lekarskim. W związku z tym nie rozpoczęła ona szkolenia zawodowego (które rozpoczęło się 23 lutego 2019 roku), które spowodowałoby podjęcie przez nią pracy na wyższym stanowisku (brygadzisty).

Powódka z uwagi na zaburzenia snu, koncentracji oraz lęk przed jazdą samochodem była konsultowana przez psychologa, który stwierdził występowanie u niej ostrej reakcję na stres.

Powódka nadal odczuwa bóle kręgosłupa w odcinku szyjnym.

Przed wypadkiem powódka nie leczyła się na schorzenia kręgosłupa

/dowód: przesłuchanie stron – zeznania powódki E. O.; k. 77v, 78; karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 14-15; dokumentacja lekarska, k. 16, 18-29, zdjęcia, k. 30/

W wyniku wypadku z dnia 20 lutego 2021 roku powódka doznała urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa (obecnie z ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych) oraz urazów klatki piersiowej, podudzia lewego i łokcia prawego.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki pod względem ortopedycznym wynosi 3 % - w związku z urazem odcinka szyjnego kręgosłupa. Przy ustalaniu wysokości uszczerbku na zdrowiu powódki wzięto pod uwagę poprzednio istniejące u niej zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomowa dyskopatią.

Uraz bezwładnościowy kręgosłupa szyjnego, jakiego doznała powódka, nałożył się na poprzednio istniejące u niej zmiany zwyrodnieniowe w tym odcinku kręgosłupa. Spowodowało to zaburzenie chwiejnej równowagi w kręgosłupie, nasilenie dolegliwości bólowych w odcinku szyjnym kręgosłupa. Przy istniejących zmianach zwyrodnieniowych w stawach międzykręgowych kręgosłupa szyjnego, nawet niewielki uraz kręgosłupa szyjnego powoduje zaburzenia statyki tego odcinka kręgosłupa i zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych. Kręgosłup z istniejącymi zmianami zwyrodnieniowymi jest mniej odporny na urazy. Zatem nawet niewielkie urazy, z pozoru niegroźne powodują do eskalacji objawów i dolegliwości bólowych. Taka właśnie sytuacja wystąpiła u powódki. W związku z tym jej leczenie było leczeniem zachowawczym, polegającym na stosowaniu kołnierza ortopedycznego, leków przeciwbólowych, a w czasie zaostrzenia dolegliwości bólowych polegającym na korzystaniu z odpoczynku i zabiegów fizjoterapeutycznych.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. J. z 11 września 2020 roku, k. 94-97/

W zakresie neurologicznym, na skutek zdarzenia z dnia 20 lutego 2019 roku, powódka doznała ogólnych potłuczeń ciała (w tym klatki piersiowej, podudzia lewego, łokcia prawego) oraz urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, wymagającego podjęcia leczenia specjalistycznego – ortopedycznego, neurologicznego i usprawniającego.

Występujące u powódki przed wypadkiem zmiany spondylotyczne odcinka szyjnego kręgosłupa nie powodowały dolegliwości bólowych.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki pod względem neurologicznym w związku z urazem odcinka szyjnego kręgosłupa wynosi 3 %. Przy czym uszczerbek ten został pomniejszony o samoistne zmiany zwyrodnieniowe w obrębie kręgosłupa szyjnego powódki.

Rokowania co do stanu zdrowia powódki w związku z przebytym przez nią wypadkiem należy określić jako niepewne, szczególnie ze względu na nałożenie się urazu na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne.

Występujący obecnie u powódki zespół bólowy szyjny oraz ograniczenia ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa należy uznać za koincydencję samoistnych zmian zwyrodnieniowych oraz przebitego zdarzenia.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. D. z 11 listopada 2020 roku, k. 111-115/

Bezpośrednio po zdarzeniu z 20 lutego 2019 roku małoletni powód J. O. (wówczas miał 8 lat) został przewieziony karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala (...), gdzie po przeprowadzonych badaniach diagnostycznych, w tym rtg twarzoczaszki, rozpoznano u niego powierzchowne urazy warg, jamy ustnej i nosa. Małoletni został wypisany ze szpitala ze skierowaniem do dalszego leczenia w ambulatorium.

Następnego dnia po wypadku powódka wraz z synem zgłosiła się na wizytę do lekarza pediatry, który rozpoznał u małoletniego powierzchowny uraz głowy spowodowany poduszką powietrzną, która otworzyła się w trakcie wypadku, w tym obrzęk, otarcie naskórka, liczne wybroczyny, olbrzymi obrzęk wargi górnej, dolnej i brody. Pediatra zalecił stosowanie maści na oparzenia oraz okładów z lodu na bolące wargi.

Małoletni powód przez tydzień nie chodził do szkoły, ponieważ wstydził się wyglądu swojej twarzy. Małoletni powód był także konsultowany u lekarza neurologa, który stwierdził wystąpienie u niego ostrej reakcji na stres.

Po wypadku małoletni powód był niespokojny, wykazywał zaburzenia snu, moczył się w nocy. W związku z tym był konsultowany przez psychologa, który stwierdził u niej ostrą reakcję na stres.

Przed wypadkiem J. O. był żywiołowym dzieckiem, dużo opowiadał w trakcie jazdy samochodem.

Obecnie małoletni powód odczuwa lęk przed jazdą samochodem oraz „zamknął się w sobie”. Od czasu wypadku nie rozmawia w samochodzie, nie jeździ na przednim siedzeniu pasażera, a ponadto drażnią go głośne dźwięki wydawane przez samochody (wówczas staje nieruchomo).

/dowód: przesłuchanie stron – zeznania powódki E. O.; k. 77v, 78; karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 46-47; dokumentacja lekarska, k. 48-52; zdjęcia, k. 53/

Pismami z dnia 13 marca 2019 roku powodowie zgłosili szkodę stronie pozwanej i wezwali ją do zapłaty na rzecz powódki E. O. kwoty 50 000 zł oraz na rzecz powoda J. O. kwoty 20 000 tytułem zadośćuczynienia.

/dowód: pisma powodów z 17 kwietnia 2014 roku, k. 13 marca 2019 r., k. 33-36, 54-57;

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż żądania powódek zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiedzialność ponosi samoistny posiadacz tego środka komunikacji; jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczeń majątkowych odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku (art. 805 k.c., art. 822 k.c., art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca wypadku z 20 lutego 2019 roku z udziałem powodów, ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone osobom trzecim (w przedmiotowej sprawie powodom) przez sprawcę.

Bezspornym jest również to, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła każdemu z powodów zadośćuczynienie, tj. E. O. w kwocie 1700 zł oraz J. O. w kwocie 500 zł.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia rozmiaru krzywdy powodów, rodzaju i rozmiaru obrażeń doznanych przez powodów w wyniku wypadku z 20 lutego 2019 roku oraz skutków tych obrażeń na zdrowiu powodów.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (vide: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Rodzaj i rozmiar obrażeń, doznanych przez powodów w wyniku wypadku z 20 lutego 2019 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powodów, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii M. J. i z zakresu neurologii A. D. (co do powódki E. O.), dokumentację medyczną, zdjęcia oraz zeznania powódki E. O., które to ustalenia zostały przedstawione wyżej. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu. Nadto zeznaniom powódki Sąd w całości przypisał walor wiarygodności albowiem korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i opiniami biegłych. W ocenie Sądu, opinie wydane przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i w przedmiotowej sprawie są logiczne, przekonujące i nie nasuwają wątpliwości.

Sąd podzielił stanowisko powodów, że dotychczas wypłacone im przez stronę pozwaną kwoty (1700 zł na rzecz E. O.) oraz 500 zł na rzecz J. O.) tytułem zadośćuczynienia były stanowczo za niskie w stosunku do dużego rozmiaru krzywdy powodów, odniesionej w wyniku wypadku z dnia 20 lutego 2019 roku, za skutki którego strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność.

Z dokumentacji medycznej powódki oraz opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii M. J. i neurologii A. D. jednoznacznie wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 20 lutego 2019 roku E. O. doznała urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa (obecnie z ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych) oraz urazów klatki piersiowej, podudzia lewego i łokcia prawego.

Wypadek ten skutkuje do chwili obecnej u powódki E. O. bólami kręgosłupa szyjnego. Nadto w przyszłości u powódki wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego. Powódka po wypadku musiała podjąć leczenie specjalistyczne, przebywała na zwolnieniu lekarskim, nie rozpoczęła w dniu 23 lutego 2019 roku szkolenia zawodowego, umożliwiającego jej awans zawodowy (z pracy fizycznej na stanowisko brygadzysty, do czego przygotowywała się przez rok przed wypadkiem), co niewątpliwie stanowi krzywdę wymagającą kompensaty w postaci zadośćuczynienia.

Zatem mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej okoliczności, w tym rozmiar doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych (zaburzenia snu, koncentracji oraz lęk przed jazdą samochodem), ograniczenie sprawności z urazem kręgosłupa, doznany ból, młody wiek powódki, oraz pomocniczo długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki (3%) zasądono na rzecz powódki tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia, kwotę 5100 zł (ponad już wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1700 zł). Zdaniem Sądu, kwota powyższa, zasądzona na rzecz powódki E. O. tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niej odpowiednią kompensatą za doznaną przez nią krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powódka doznała obrażeń ciała, w wyniku czego wystąpiła konieczność jej leczenia, odczuwała bóle, lęk przed jazdą samochodem, co niewątpliwie utrudniało jej normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie

człowieka, odczuwane przez powódkę, utrzymujące się nadal bóle. Nadto zadośćuczynienie ma zrekompensować nie tylko dotychczas odczuwaną przez powódkę krzywdę, ale również tę, która wystąpi w przyszłości - u powódki wskazana jest kontynuacja leczenia usprawniającego. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął również pod uwagę okoliczność, że przed wypadkiem z 20 lutego 2019 roku u powódki występowały samoistne zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa. Ponadto uwzględniono to, że rokowania co do stanu zdrowia powódki w związku z przeżytym przez nią wypadkiem należy określić jako niepewne, szczególnie ze względu na nałożenie się urazu na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne.

Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego w sprawie Sąd uznał, iż rozmiar i stopień nasilenia cierpień fizycznych i psychicznych, jakie małoletni powód J. O. odczuwał w związku ze zdarzeniem z dnia 20 lutego 2019 roku uzasadnia przyznanie mu tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dodatkowej kwoty 1600 zł (ponad już wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 500 zł). Zdaniem Sądu, kwota powyższa, zasądzona na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznaną przez niego krzywdę w postaci powierzchownych urazów twarzy (powstałych na skutek otworzenia się poduszki powietrznej) oraz urazów psychicznych z tym związanych, zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powód (wówczas w wieku 8 lat) został przewieziony do szpitala w celu wykonania badań, odczuwał ból, dyskomfort związany z wyglądem (co obrazują dowody w postaci zdjęć) oraz przebywał na zwolnieniu lekarskim. Niewątpliwie wypadek z dnia 20 lutego 2019 roku był dla małoletniego powoda wydarzeniem stresującym, co spowodowało wizytę u psychologa. Nadto przy ustalaniu wysokości należnego małoletniemu powodowi zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę to, że do chwili obecnej odczuwa on lęk przed jazdą samochodem, od czasu wypadku nie rozmawia w samochodzie, nie jeździ na przednim siedzeniu pasażera, a ponadto drażnią go głośne dźwięki wydawane przez samochody (wówczas staje nieruchomo).

Biorąc powyższe ustalenia faktyczne, powołane przepisy i orzecznictwo, Sąd orzekła jak w punkcie I i II wyroku.

Dodać przy tym należy, iż Sąd pominął dowody z zeznań małoletniego powoda J. O. oraz z opinii biegłego z zakresu ortopedii w części dotyczącej ww. powoda albowiem pełnomocnik powodów cofnął te wnioski dowodowe z uwagi na wiek powoda oraz, by nie powodować dodatkowego stresu u małoletniego, związanego z opisywaniem przez niego wypadku.

Odsetki od kwot przyznanym powodom w punkcie I i II wyroku zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu Poza sporem było, że pismami z 13 marca 2019 roku powodowie wezwali stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 50000 zł na rzecz E. O. i w kwocie 20000 zł na rzecz J. O. w terminie 30 dni. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przy czym w myśl art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. ich szczegółowe wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Orzeczenie w punkcie wyroku oparto na treści art. 84 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80 ust. 1 u.k.s.c.